

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 80.332 van 20 mei 1999
in de zaak A. 83.952/IX-1783.**

In zake : de NV ACTION CREW,
die woonplaats kiest bij
advocaat L. NEEFS,
kantoor houdende te GENK,
Residentie de 'Arena', weg naar As 140

tegen :

het Brussels Hoofdstedelijk Gewest,
vertegenwoordigd door de Brusselse Hoofd-
stedelijke regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaten R. WITMEUR en J. Fr. DE BOCK,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Kapitein Crespelstraat 2-4.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de NV ACTION
CREW op 6 mei 1999 heeft ingediend om, bij wege van
uiterst dringende noodzakelijkheid, de schorsing te
vorderen van de tenuitvoerlegging van :

"Het Ministerieel Besluit dd. 20.04.1999 van het
Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest,
houdende de intrekking van de voorafgaandelijke
toelating om een activiteit als uitzendbureau uit te
oefenen, genomen door de Heer Minister Charles PIQUE,
Minister-Voorzitter van de Brusselse Hoofdstedelijke
regering, waarbij de aan Verzoekster op 01.12.1998
toegekende voorafgaande toelating om een activiteit
als uitzendbureau uit te oefenen, zoals voorzien in
artikel 3, eerste lid, van het Koninklijk Besluit van
3 december 1981";

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 7 mei 1999
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 mei 1999
om 11.00 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad
A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat
L. NEEFS, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat
J. Fr. DE BOCK, die verschijnt voor de verwerende
partij;

Gehoord het andersluidend advies van
auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI,
hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot
schorsing.

Overwegende dat de verwerende partij de
ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing betwist;
dat er over de door haar opgeworpen excepties slechts
uitspraak moet worden gedaan indien zou blijken dat aan
de cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 1 en § 2
van de gecoördineerde wetten is voldaan, hetgeen te
dezen niet het geval is;

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1
en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State
slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij
uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten
onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringen-
de noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen
worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevoch-
ten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de
onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of

verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit haar berokkent, als volgt omschrijft :

"Dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel kan berokkenen;

Dat immers door de intrekking van de toelating in hoofde van Verzoekster om een activiteit als uitzendbureau uit te oefenen, de activiteiten van Verzoekster in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest dienen te worden stopgezet;

Dat deze stopzetting een ernstig financieel nadeel vormt, gezien het omzetverlies in de Brusselse vestigingen, terwijl de vaste kosten dienaangaande blijven doorlopen;

Dat dit financieel verlies dermate groot is, dat hierdoor op korte termijn het faillissement van Verzoekster zal worden veroorzaakt, hetgeen een onmogelijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt;

Dat de (zelfs tijdelijke) stopzetting van de activiteiten van Verzoekster in Brussel tot gevolg zal hebben dat zowel de klanten van Verzoekster als de interimarissen die op de diensten van Verzoekster beroep doen zullen overstappen naar andere uitzendbureaus, hetgeen een zeer moeilijk te herstellen en ernstig nadeel uitmaakt";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt hetgeen volgt :

"20. Uit artikel 17, § 2 van de Gecoördineerde wetten van 12 januari 1972 op de Raad van State blijkt dat een de schorsing van een administratieve handeling enkel bevolen kan worden indien de uitvoering daarvan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de verzoekende partij berokkent.

Verzoekster beweert dat de uitvoering van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou berokkenen daar de stopzetting van haar activiteiten in het Brusselse op korte termijn het faillissement van de vennootschap zou kunnen veroorzaken.

Tegenpartij meent dat verzoekster volstrekt in gebreke blijft om aan te tonen dat de bestreden

intrekking haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent.

21. Verzoekster verschaft geen enkel bewijs of concreet element die de werkelijkheid van het aangevoerde risico van faillissement zou kunnen aantonen.

Er dient te worden vermeld dat de afwezigheid van een nauwkeurige en gedetailleerde uiteenzetting terzake niet toelaat het concrete nadeel, dat verzoekster desgevallend zou berokkenen, te onderzoeken.

De Raad van State heeft beslist dat in dergelijke omstandigheden, de vordering tot schorsing artikel 17, § 2 lid 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State miskent, evenals artikel 8, lid 2, 5° van het koninklijk besluit van 5 december 1991 betreffende de procedure in kort geding, (R.v.St., n° 65.260 van 17 maart 1997).

Bijgevolg wettigt de onnauwkeurigheid van de door verzoeksters voorgelegde elementen het verwerpen van de vordering tot schorsing (zie eveneens R.v.St., V.Z.W. Instituut Marie-José & consoorten, n° 63.978 van 14 januari 1997; Arb. Hof, 23 december 1992, J.L.M.B., 1993, 60).

22. Tegenpartij wenst ook te doen opmerken dat de elementen terzake, en o.m. de omstandigheid dat verzoekster verschillende uitbatingszetels in het land bezit, duidelijk aantoon dat de verdere uitoefening van haar activiteiten niet belemmerd wordt door de tussengekomen intrekking.

Uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat verzoekster buiten het Brusselse de hiernavolgende zetels heeft :

- 3000 LEUVEN, L. Vanderkelenstraat 33;
- 9000 GENT, Vlaanderenstraat 6;
- 9500 GERAARDSBERGEN, Oudenaardsestraat 7;
- 2900 SCHOTEN, Paalstraat 100;
- 2800 MECHELEN, Hoogstraat 9;
- 2000 ANTWERPEN, Jezusstraat 48;
- 2660 HOBOKEN, Kapelstraat 41;
- 2550 KONTICH, Mechelsesteenweg 128;

(stukken 20 en 21 van het administratief dossier).

Tegenpartij stelt vast dat de proportie van uitbatingszetels van verzoekster die niet in het Brusselse worden gevestigd, veel groter is en dat de intrekking van de toelating geen enkele invloed zal hebben op de verdere uitbating van die zetels.

Men kan ook vermoeden dat de verdere uitbating van die zetels het eventuele omzetverlies in de Brusselse vestigingen zal kunnen compenseren.

Bijgevolg, en bij afwezigheid van nauwkeurige informatie vanwege verzoekster aangaande haar werkelijke financiële toestand, kan worden aangenomen dat het aangevoerde faillissementsrisico terzake niet bestaat.

23. Bovendien dient hier te worden herhaald dat de verzoekende partij zich niet op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan beroepen die zij zelf

gedeeltelijk of volledig veroorzaakt heeft (M. LEROY, op.cit., p. 593).

Tegenpartij verwijst naar de uiteenzetting der feiten en naar wat hierboven in dat verband werd uiteengezet.

Uit deze elementen blijkt duidelijk dat de tekortkomingen van verzoekster aan de grond liggen van haar eventuele schade.

Ook dient te worden opgemerkt dat verzoekster geen gewag kan maken op haar moeilijke financiële situatie terzake. Zij is verantwoordelijk voor deze situatie en tegenpartij heeft haar maanden lang gevraagd om het nodige te doen teneinde haar schuld aan te zuiveren.

Aan de hand van hogervermelde vaststellingen kan op zijn minst worden voorgehouden dat de tussenkomst van tegenpartij niet doorslaggevend heeft kunnen zijn in het aangevoerde risico van faillissement;

Die vaststellingen tonen bovendien aan dat er in casu geen gewag kan worden gemaakt van het ernstig moeilijk te herstellen nadeel waarop verzoekster zich beroept;

De vordering dient bijgevolg weer(ge)legd te worden";

2.3. Overwegende dat het antwoord van de verwerende partij meer overtuigt; dat, in de mate de verzoekende partij een "ernstig" financieel nadeel inroept, er dient op gewezen te worden dat een financieel nadeel, zelfs een ernstig, in principe althans, altijd te herstellen is; dat, waar er sprake is van "omzetverlies" en "vaste kosten die doorlopen" elk concreet cijfer ontbreekt; dat het evenzeer onmogelijk is na te gaan welke de precieze repercussies zullen zijn voor de globale financiële toestand van de verzoekende partij wegens het verlies van klanten en interimarissen in Brussel; dat de verzoekende partij al evenmin concreet aantoont dat "op korte termijn" aldus het faillissement voor haar deur staat;

2.4. Overwegende dat deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet voldaan is aan een van de cumulatieve voorwaarden vereist door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten, zodat de vordering tot schorsing dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing, bij wege van uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig mei 1900 negenennegentig, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	wnd. voorzitter, staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. BEIRLAEN.